

พรรคการเมืองกับเรื่องท่องเที่ยว

ดุลยภาพดุลยพินิจ

มิ่งสรรพ์ ขาวสอาด

สถาบันวิจัยสังคมมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ไ ม่น่าแปลกใจเลยว่า พอเสียงปีเสียงกลองเลือกตั้งดังขึ้น นักการเมืองก็แสวงหาหนามหวานมาล่อใจบรรดาคู่มีสิทธิเลือกตั้งกันโดยถ้วนหน้า

และนโยบายท่องเที่ยวก็เป็นหนามหวานที่ทุกพรรคยื่นให้กับประชาชน

ในบรรดากุณขอเศรษฐกิจ ก็มี คุณมิ่งขวัญ แสงสุวรรณ ซึ่งนับว่าเป็นผู้ที่มึประวัติความสำเร็จส่วนตัวเป็นอย่างมาก

คุณมิ่งขวัญออกมายอมรับรายการกลยุทธ์พัฒนาเศรษฐกิจการท่องเที่ยวของพรรคพลังประชาชนไว้ในรายการของคุณจักรพันธ์ ยมจินดา ทางทีวีช่อง 5 ในเช้าวันที่ 22 พฤศจิกายน 2550 ว่าการสนับสนุนการท่องเที่ยวเป็นกลยุทธ์สำคัญในการสร้างรายได้ให้กับประเทศไทย กลยุทธ์ของคุณซึ่งท่านนี้ก็คือ

- (1) ต้องสื่อสารข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวของไทยให้ทั่วโลกรับทราบ เพราะคู่แข่งมีวัฒนธรรมดี และมีสถานที่ที่เป็นมรดกประจำชาติ เราจะได้มีนักท่องเที่ยวมากขึ้น
 - (2) จะทำให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการรักษาพยาบาลโลก จะได้มีชาวต่างชาติเอาตัวได้ใส่พุงมารักษาในราคาพิเศษเสียของคำรักษาที่บ้านของตน
 - (3) เราจะขยายสนามบินสุวรรณภูมิ จากกลยุทธ์เหล่านี้ดู เหมือนว่าการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวจะยังคงเป็นเป้าหมายที่สำคัญอยู่
- ทีนี้เราลองมาพิจารณาดูกับที่ละเอียดกันดีกว่า

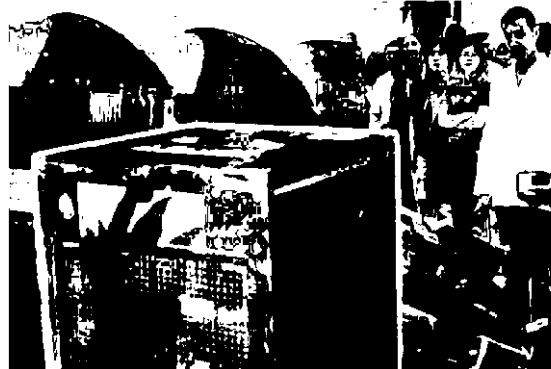
บ ینความจริงที่ว่า การสื่อสารดำเนินคำท่องเที่ยวผ่านระบบอินเตอร์เน็ตของไทยนั้นยังใช้ช้าขายได้ไม่ดีนัก แม้เว็บไทยจะมีความงามทัดเทียมต่างชาติ (ลิงก์ไปร์) แต่ความเบ็ดเสร็จครบถ้วนยังน้อยกว่า และบริการที่ได้ตั้งอิงน้อยกว่าอีกด้วย

ที่สำคัญการคำขายผ่าน on line ได้เฉลี่ยละ 20 ไม่เชื่อก็ตามไปอ่านงานของ ดร.อรุณี อินทไพโรจน์ ที่รับทุนสภาวิจัยแห่งชาติผ่านสถาบันวิจัยสังคม มช. ก็ได้

หนทางแก้ไขไม่ใช่แก้ที่ทักษะการสร้างเว็บอย่างเดียว ต้องยกเครื่องความรู้ความสามารถด้านภาษาต่างประเทศของคนไทยที่ต่อยกอบจะที่สุดใน ASEAN ด้วย

ปัญหาของการตลาดของเราไม่ใช่ที่การสื่อสาร เพราะ ททท. เก่งกาจกว่าองค์กรท่องเที่ยวชาติอื่นๆ ว่าไปแล้วในบรรดาชาติกำลังพัฒนาเราไม่หยอหยงใคร แต่ปัญหาการตลาดเป็นปัญหาการเข้าถึงกลุ่มตลาดคนรวย ซึ่งกลุ่มคนพวกนี้ไม่หาข้อมูลผ่านอินเตอร์เน็ต

พวกที่หนึ่งหน้าจอกันข้อมูลนั้นมักเป็นกลุ่มที่ชอบของทีวีคาถูกยิงขายยิ่งเหนือคยคนรวยไม่อ่านโฆษณาที่เราอุตสาหไปติด

ไว้บนป้ายรถเมล์ ไม่ไปงาน Fair ด้านการท่องเที่ยว แต่อาศัยการบอกเล่าผ่านปากต่อปากของพวกเขาเศรษฐกิจด้วยกัน และบริษัทท่องเที่ยวแบบ exclusive ซึ่งการตลาดของเราต้องทำให้ถึงกลุ่มคนพวกนี้

แต่ปัญหาที่แท้จริงของไทยไม่ใช่ปัญหาการตลาดหรือการหาคนมาเที่ยว หากเป็นปัญหาการจัดการผิดพลาดในประเทศที่ตามไม่ทันตลาด

เวลานี้ถ้าจะเอาตลาดจีน ตลาดโสม จะเอานักท่องเที่ยวเข้าไทรก็ได้แต่พอนักท่องเที่ยวเข้ามาแล้วเป็นทัวร์ศูนย์เหรียญอย่างจีน หรือทัวร์เกาหลีที่แทบไม่ใช้คนไทย เราพูดเกาหลีไม่ได้ ต้องใช้ไกด์เกาหลี ไปกินอาหารเกาหลี โรงแรมเกาหลี ชื่อของที่ระลึกที่เกาหลีเป็นคนผลิตในร้านคนเกาหลี (เรื่องนี้ยังไม่เกิดที่ไทยแต่เกิดแล้วที่นิวซีแลนด์)

ที่เราได้ก็คือ ค่าจ้าง ค่าทิปบริการเล็กๆ น้อยๆ แล้วเราจะใช้เงินภาษีที่เก็บจากคนไทยไปโปรโมตการท่องเที่ยวให้บริษัทหรือคนเกาหลีทำไ

ปัญหาด้านชีพพลายของเราเป็นปัญหาด้านการเตรียมบุคลากรที่ตามไม่ทันการขยายตัวของอุตสาหกรรม โครงสร้างการผลิตบุคลากรเป็นรูปขวดโหลล่า ขณะที่ความต้องการเป็นรูปพีระมิด

แต่ที่แ่ไปกว่านี้ก็คือ การจัดการชีพพลายชนของการท่องเที่ยวซึ่งเป็นการจัดการของรัฐทั้งหมดเราอ่อนแอมาก ซึ่งเราไม่ได้แพ้แค่สิงคโปร์แต่ยังแพ้มาเลเซียด้วย

การศึกษาจากปากคำนักท่องเที่ยว 5,000 ราย ที่สภาวิจัยแห่งชาติ กรุณาสนับสนุนผู้เขียน ชี้ชัดเลยว่าเราต้องปรับปรุงมาก ทั้งการจัดการมลภาวะ การจัดการจราจร

โลจิสติกส์ของเราเป็นโลจิสติกส์แบบเขารดหมาตัน ซึ่งจะมีความสะดวกสบายมากถ้ามีกับทัวร์ หรือมาแบบทัวร์จังหวัดเข้าไว้แล้ว

แต่ถ้านัดมาเที่ยวเองต้องใช้รถสาธารณะก็แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย ลองคิดเอาเองก็แล้วกันว่าจะไปดูพระเนตรคล่องข้างกับวัดไชยวัฒนารามที่พระนครหรืออยุธยา จะไปรถเมล์ได้ก็ยังไม่แ่ก็คิดก็เหนื่อยแล้ว

โลจิสติกส์การท่องเที่ยวจะเป็นเรื่องที่สำคัญมากขึ้น หากเรามีนักท่องเที่ยวซ้ำ (repeat tourists) หรือนักท่องเที่ยวที่มึประเทศไทยมากกว่า 1 ครั้ง ซึ่งขณะนี้เรามีครั้งต่อครั้ง นีเทอ

เที่ยวพวกนี้จะเป็นนักท่องเที่ยวที่ต้องอาศัยโลจิสติกส์ที่ดีกว่าพวกมาครั้งแรก (first-time tourists)

ไม่แปลกใจหรอกที่คุณเมืองขวัญ ให้ความสำคัญกับนักท่องเที่ยวมาก แผนของสภาพัฒนา ก็เป็นเช่นนั้น เพราะเรามีข้อมูลด้านปริมาณมากกว่า และหาง่ายกว่าด้านซัพพลายซึ่งต้องอาศัยการวิจัยที่ใช้เวลา

แต่อยากให้เราเข้าใจว่า ปัญหาการตลาดของไทยไม่หนักหนาสาหัสมือเหมือนปัญหาการจัดการซัพพลาย ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าไม่ต้องหาการตลาด ททท. ยังคงต้องทำอยู่ แต่ต้องเลือกเจาะตลาดลูกค้าและจัดสินค้าให้เหมาะกับตลาดที่เราอยากได้

จุดเด่นที่สำคัญอีกเรื่องด้านซัพพลายก็คือความเสื่อมโทรมของทรัพยากรท่องเที่ยว จริงอยู่ที่วัฒนธรรมเป็นสินค้าหลักของเรา แต่นักท่องเที่ยวทั่วโลกส่วนใหญ่ (กว่า 60%) ต้องการการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ทะเลของเรสวยมาก แต่กำลังย่อยยับลงทุกวัน เพราะคลื่นนักท่องเที่ยวที่ถาโถมลงไปทุกวัน

ลองคิดถึง สุ่มมีจำนวนห้องพักเกือบ 20,000 ห้อง แต่ไม่มีระบบบำบัดน้ำเสีย ของเสียที่นักท่องเที่ยวมาปล่อย จะไปที่ไหน ก็ลงทะเลที่เราว่า (และสาละวินเข้าไปด้วย)

เราจะแก้เรื่องให้มันอย่างไร

ก อนุทินข้อที่ 2 ที่คุณเมืองขวัญจะให้ไทยเป็นศูนย์กลางการพักผ่อนที่นั่น ไม่ต้องไปทำหรอก ให้เอกชนเขาทำเองเถอะ รัฐไม่จำเป็นต้องไปลงทุนให้คนกลุ่มที่รวยและทำได้เองอยู่แล้ว

ทุกวันนี้หมอกก็ลาออกจากโรงพยาบาลรัฐไปอยู่โรงพยาบาล

เอกชนมากอยู่แล้ว... อีกทั้งการรักษาพยาบาลของไทยในภาคเอกชนยังแพงขึ้นเรื่อยๆ เพราะนักท่องเที่ยว

คนกรุงเทพฯ ทุกวันนี้ไปโรงพยาบาลรักษาไม่ทันหายขาด เห็นบิลค่ารักษาของโรงพยาบาลก็หัวใจวายแล้ว ถ้าไปโปรโมต demand ต่างชาติมาๆ ราคาค่ารักษาพยาบาลก็จะพุ่งขึ้นไปอีก แต่ที่คุณเมืองขวัญคิดจะไปพัฒนาการศึกษาด้านการแพทย์ การพยาบาลนั้นผู้เขียนเห็นด้วยอย่างยิ่ง และอยากให้ทุกพรรคทำด้วยเพราะจะได้กำไร 2 เด้ง

อีก หนึ่ง แก้ไขปัญหาการควบคุมคุณภาพด้านการแพทย์ในประเทศ และสอง ภาคเอกชนที่โรงพยาบาลก็ได้อันนี้สงฆ์คนไปก็คุ้ม

ก อนุทินสุดท้ายที่จะขยายสนามบินผู้เขียนก็เห็นด้วย ส่วนอนุทินเกือบเต็มแล้วสนามบินและเที่ยวบินเป็นปัจจัยสำคัญในการนำนักท่องเที่ยวเข้าประเทศ ไม่ใช่การโฆษณาชวนเชื่อ ลองเช็คข้อมูลการขยายตัวของนักท่องเที่ยว เท้าๆ กับอัตราขยายตัวของ seating capacities

แต่ถ้าจะขยายที่สุวรรณภูมิก็ให้ระวังผลกระทบที่จะเกิดจากปัญหาโลกร้อนด้วยนะค่ะ เพราะสนามบินมีอายุการใช้งานได้เป็น 100 ปี และปัญหาโลกร้อนนั้นทำให้มีการคาดการณ์ว่าระดับน้ำทะเลจะสูงอีก 1 เมตร ภายใน 60-70 ปี

สุดท้ายนี้ก็อยากให้ทุกพรรคคิดแก้ไขปัญหานี้ซะหน่อย อย่าคิดแต่จะเอาท่องเที่ยวไปขาย ถ้าถามว่าจะหาเงินที่ไหนมาแก้ปัญหา ก็เก็บภาษีนักท่องเที่ยวซะ

ช่วยกันคิด ช่วยกันเสนอ ช่วยกันทำเดอะค่ะ อย่ามัวฟัดพินกันอยู่เลย ประชาชนบ๊องจะเย่อยู่แล้ว!